

Ik niet hoor!

Cazimir Maximillian

Ik niet hoor!

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!

In voorbereiding:

Suger and Spice
Reptielen

Eerste druk: mei 2018
Vijfde druk: april 2019

Copyright © 2018 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402177145

*Tegen hen zou ik willen zeggen: Kruip eens uit je slachtofferrolletje stelletje
Sylvana's, ga iets doen met je leven, grow up... Maar dan niet hier, maar
lekker in je eigen land.*

Harry Pater in "Harry Pater is het zat."

Bron: Youtube.

*

*Alle gelukkige gezinnen lijken op elkaar,
elk ongelukkig gezin is ongelukkig op zijn eigen wijze...*

Anna Karenina

Leo Tolstoi

*

-Voor alle hardwerkende normale Nederlanders

Chantal

Het is een zaterdagse familieritueel dat niet meer weg te denken is. Het begint al in de auto met de stinkende geurtjes en die overdreven euforie van mijn moeder die continu blèrt dat het een gezellige avond gaat worden; het enige moment van mijn vader dat hij niet naar de hoeren gaat of mijn moeder slaat of minacht omdat ze te dik wordt.

Alsof het kerstmis is... Vrede op aarde.

Mijn broer Lodewijk heeft er ook erg veel zin in... en dat mag je opvatten als een sarcasme. Mijn broer is gehandicapt, aldus mijn ouders.

Even later sta ik daar, in een grote zaal, met overal knipperende lichtjes, een discobol, vlaggetjes... en de muziek... daar hoef ik verder niks over te zeggen. Bijna iedereen heeft hier godverdomme een driedubbele obesitas en alle vrouwen hebben kort haar met een kleurtje erin en zijn vrijwel altijd gekleed in een lodderige bloemetjesjurk. De feestgangers zouden vast wel iets slikken om de hele avond zo'n overvrolijke smoel te trekken tot hun kaken ervan zeer doen. Ze praten, lees blèren alsof ze gehoord willen worden door de wereld... Alles is enig, gezellie en helemaal Hollands. En ja hoor... Dan moeten we weer eens in een polonaise lopen en krijg ik bijna een zwaaiende hand in mijn smoel. Zo'n eveneens vette man met een bezwete jongentjeskop die "vanuit zijn hart" zingt op het geluid van hysterische muziek bestaand uit accordeon en zo'n haast magisch klinkende xylofoon of keyboard of wat het ook mag zijn. Dan ook nog eens al die aanstekers die in de lucht zwaaien. Bitterballen of andere partysnacks vind ik in principe erg lekker met een likje mayonaise of mosterd... maar eenmaal deze hapjes op een schaal geserveerd worden door zo'n zonet omschreven zeug,

die er dansend en griezelig lachend mee langs de bezoekers waggelt, is mijn eetlust al spontaan bedorven.

Ik moet maar weer toelachen wanneer een van onze bekenden zeggen hoe enig ik er wel niet uitzie en die dingen. Want ik wil niet weer onderzocht worden. En dan die jongens hier... Rot alsjeblieft op... Maar als ik dit zo bekijk zal mijn liefdesleven net zo beroerd moeten verlopen als die van mijn vader... Het liefdesleven van een "Normale Nederlander"...

Mijn vader zit met zijn rode harses aan de bar, met nog een paar van die vetgemeste kaalkoppen met van die draaiende centenbakken op hun gelaat... Al die vluchtelingen die mogen verzuipen, al die Marokkanen die plunderen, stelen, onze vrouwen verkrachten en geen respect hebben voor onze cultuur.

Ik voel hun woede... dronkenmanswoede, de sensatie... Het leven zou saai zijn zonder die woede tussen al die gekte hier. Maar ohwee als ik dat hardop denk...

Ik richt mijn aandacht op mijn broer. Terwijl hij een verslagen en afvragende blik trekt staan er een paar van die dikke wijven aan hem te hangen en te trekken, worden zijn handen omhoog gehouden om mee te zwaaien op de muziek. Mijn moeder die daarbij de tranen in haar ogen krijgt van blijdschap, selfies en foto's die ervan gemaakt worden. Mijn moeder die vervolgens misschien wel acht keer het woord handicap heeft gezegd als het betrekking had tot Lodewijk.

Gehandicapt... Volgens mij sta ik hier alleen maar tussen gehandicapten, groei ik op tussen gehandicapten en moet ik overleven tussen gehandicapten.

Dan word ik aangesproken door een jongen... Kale kop, bomberjack... Voordat ik kan zien wie het is stapt mijn vader al vloekend en scheldend en met een bloeddorlopen hoofd van zijn stoel, loopt breeduit op hem af en geeft hem een stomp op

zijn smoel.

'BLIJF VAN MIJN DOCHTER AF! ZE IS 17!! VUILE KINDERLOKKER!!!'

Ook de vrienden van mijn vader gaan van hun plek af en trappen en slaan op die jongen in. Vervolgens heeft de hele tent al lucht van de zaak gekregen en komen er steeds meer boze, dikke mannen op het gevecht af om die jongen een lesje te leren. Wat moet ik nu? Alsof het de middeleeuwen is wordt de jongen verketterd, zit zijn hoofd en zijn kleren onder het bloed en kan hij zijn ogen niet meer openen. Waar zijn zijn ouders? Die doen natuurlijk gezellig mee met het verketteren. De nooduitgang wordt open gedaan en de zwaargewonde jongen wordt naar buiten gesodemierd.

Die overbezorgde dikke koppen die me aanloeren, die handen langs mijn gezicht... Er wordt voor mij ingevuld dat ik getraumatiseerd ben. Nouja, als ze dat zeggen dan moet ik dat maar koesteren.

*

School... Ja, wat moet ik daarvan vinden? Niet dat ik het daar zo beroerd heb... Sterker nog, en dat is nou juist het grote probleem, op school voel ik me veel beter dan thuis. Tuurlijk heb je er klootzakken tussen zitten, maar toch weet ik er zo een handjevol uit te pikken die een beter thuisleven hebben dan ik. Althans... degene die ik mag en die met mij omgaan. Ik kan wel bijna in janken uitbarsten als ik hun thuisverhalen hoor. Dan moet ik me maar richten op de lotgenoten; diegene die ook naar al die piratenfeestjes en zo gaan. Maar dat zijn geen lotgenoten. Ze zijn van mijn leeftijd maar hebben godverdomme nu al zo'n kapsel en die overdreven door prozac gecreëerde euforie als al die dikke ouwe wijven uit zo'n

gemiddelde piratenfestijnsekte; oftewel: de normale Nederlanders. Ik weet zelf ook wel dat het geen zin heeft om bij iemand mijn hart uit te storten. Door veel jongens word ik apart gevonden... Maar, wie zegt ook dat ik met zulke pummels wil? Er zitten er ook een paar tussen die aardig zijn maar ik moet 18 zijn om verliefd te mogen worden, aldus mijn ouders. Ik ben te jong voor liefde... Tsjonge jonge... hoor eens wie het zegt? Ik zie een mooie jongen voorbij fietsen. Niet alleen zijn uiterlijk is mooi, maar ook de blik in zijn ogen. Maarja, ik wil niet dat hij in elkaar geslagen wordt. De wrijvingen... en dat machteloze knijpende gevoel. Als ik 18 ben zou ik eventueel ook weg kunnen gaan. Maar ik weet dat me dat echt nooit zal gaan lukken.

En waar ik woon, daar worden de meeste grappen over gemaakt. En terecht: Een Vinexwijk aan de rand van Almere, bij ouders die je wel letterlijk met Henk en Ingrid kan vergelijken. Dan kom je weer eens thuis en dan hoor je dat gebrul van mijn vader, waarvan ik alleen de "godverdomme" van kan verstaan. Vervolgens het gekwetter van mijn moeder... en het gehuil van mijn broer. Is mijn vader weer bij de hoeren geweest? Iets anders... Ik schaam me voor de overburen die me in mijn rug nakijken. Ik loop vluchtig met mijn fiets naar het schuurtje en zet hem daar tegen de muur. Vervolgens loop ik naar de openstaande achterdeur. Het gaat over mij... daar was ik al bang voor...

'Ja daar is ze!' brult mijn vader. Hij heeft een halve liter goedkoop bier in zijn hand. Daar heeft hij altijd recht op na zijn werk. Hij werkt als redacteur bij Het Vaderlandse Archief. I 'Och, kind, kind, kind, kind...' huilt mijn moeder. 'Gaat alles nog steeds wel goed?'

'Ja hoor...' zeg ik.

'Die klote therapeut... Dat komt gewoon door al die asielzoekers, die krijgen godverdomme wel altijd hulp overal... Maar mijn kinderen! MIJN KINDEREN! Die worden aan hun lot overgelaten.'

Woest neemt mijn vader een slok van zijn bier.

Mijn broer zit verslagen op een stoel in een hoek.

Tsja, denk ik, hoe willen jullie met jullie houding en kleding ook serieus genomen worden?

Maar afijn, blijkbaar ben ik nog steeds getraumatiseerd omdat ik als minderjarige werd benaderd door een jongen van 20. Ik schraap mijn moed bijéén.

'Maar... Ik heb er echt geen schade aan gelopen hoor...'

Ik zeg maar niks over het feit dat ze met zijn allen op die jongen insprongen. Want dan zijn de rapen gaar.

'Jawel!' giert mijn moeder. 'Het is een jongen van 20!...' die jankstem, die tranen in haar ogen. 'En jij bent 17! Ze-ven-tien! Zo staat dat in de Nederlandse wet. Onder de 18 ben je een KIND! En van kinderen blijf je af!'

Nogmaals... geen wonder dat die therapeut jullie allang niet meer serieus neemt. En bovendien... waarom nemen jullie zo'n "kind" dan wel mee naar feestjes voor "volwassenen?"

Volwassenen... Zal ik even mijn mond spoelen?

Mijn kamer is mijn beste plek. Alles wat ik nodig heb vind ik wel op de laptop. Beneden hoor ik mijn vader nog oeverloos reutelen, vloeken en schelden...

En Lodewijk... Ik verlang wel eens naar weer een moment dat we met zijn tweeën kunnen zijn. Broer en zus onder elkaar...

Maar ook dat lijkt onmogelijk te zijn binnen dit huis. Op de computer luister ik via Spotify naar muziek waarvan het beter is dat mijn ouders niets van mijn muzieksmaak af gaan weten. Ohja... door al dat gezeik ben ik vergeten mezelf en het

gekkenhuis voor te stellen. Ik ben overigens Chantal Stroper, 17 jaar jong terwijl ik me oud voel... Nog even en ik word 18. Ik wil niet eens weten noch denken van hoe dat gevierd zal worden. Maar laat het maar zo snel mogelijk gebeuren.

*

'Een 9... Heel goed Chantal...' zegt meneer Dijk, leraar Nederlands.

Ondanks hij Nederlands geeft ziet hij er niet uit als een normale Nederlander in de visie van mijn zieke familie. En dat ik alleen maar goede cijfers haal, daar hebben mijn ouders geen boodschap aan. Een 9 voor Nederlands... Dan zou je eens die webpagina van mijn vader moeten bekijken, stelletje analfabeten die zichzelf de trotse vaderlanders noemen... en wat krijgt dochterlief? Een 9 voor Nederlands, en dan ben ik iemand die continu naar de therapeut moet. Snap jij het? De les is voorbij. Meester Dijk kijkt bezorgd naar me. Ik aanvaard zijn medelijden, maar het feit dat hij niks voor me kan doen doet de boel wel een beetje awkward voelen. Awkward is eigenlijk een Engels woord. Zijn medelijden raakt me op mijn gevoelige punt en geeft me maar weer die eindeloze bevestiging. Bij mij thuis is het alles of niets en hier op school is er tussen zwart en wit nog een ruime keuze tussen verschillende kleuren. Ik zit inmiddels in de vierde en volgende week beginnen mijn examens. Ik wil HBO doen maar dat vinden mijn ouders weer niet goed... Die zeggen dat ik dat niet aan kan. Ook al krijgen ze de hoge cijfers onder ogen, ik kan helemaal niks volgens mijn ouders. Ja, ik begrijp het wel. Straks dan ga ik echt hogerop en dan krijg ik zogenaamd te maken met linkse zakkenvullers ofzo. Maarja. Whatever. Op het schoolplein in de pauze heb ik liever dat niemand me

ziet. Ik wil me niet jaloers voelen of mezelf meten met levens van anderen... en als ze van die kulopmerkingen willen maken naar me... Wat kan mij dat nou schelen? En dan dat groepje vroegtijdige kortpittige tantetjes... Rowena, Helga, Christina en Tonja... Mijn god. Je zou bij de namen echt al denken aan 40+ers... maar ze zijn van rond mijn leeftijd. Ze komen weer aan met allemaal aankondigingen van het toppersfeest en die dingen... Piet Oost die weer eens hier optreed, Jan Smit daar... en Peter Pop weer in dat café...

'Wat is er lieve schat?' Tonja legt met een bezorgde blik haar hand op mijn schouder.

Wat er is... Wat er godverdomme is... Rot alsjeblieft op! Ga iemand anders lastig vallen met dat incestueuze nageslacht aan flutmuzikanten die allemaal dezelfde kop hebben, dezelfde ogen, dezelfde stem, dezelfde geforceerde klotelach, hetzelfde kapsel... Zet ze allemaal op een brandstapel en laat het uitgeroeid worden. Laat een kankergezwel bestraald worden uit de muzikwereld. Het gezwel dat mijn jeugdtrauma's en eindeloze uitzichtloosheid heeft getekend... Dit godverdomde moerasput waar ik niet uit te trekken ben. Ik wou mijn leven een verhaal geven maar ik ben nog nergens begonnen. Het wordt een verhaal van niks. Het wordt een liedje dat altijd hetzelfde blijft... letterlijk en figuurlijk. Hoe kunnen jullie überhaupt zo leven? Pleeg zelfmoord voor het te laat is. Bevrijdt jezelf van deze onherroepelijke vloek.

'Er is niks...'

'Ja, maar daar lijkt het niet op schat... Wil je erover praten?'

'Het is al goed... Ik ben alleen maar zenuwachtig voor de examens.'

'Ach meis... Maar dat zijn wij ook hoor... Je weet ons te vinden als je wilt praten hè?'

Ja, jullie soort is overal te vinden.

'Ik weet het...'

Dat het mooi weer is doet me ook altijd pijn. Laat het voor mij maar eindeloos regenen. Het is bijna zomer en wanneer ik naar huis fiets hoor ik diverse vogels hun koren zingen, de helderblauwe lucht boven de huizen... Ik zou eindelijk wel eens dit krot uit willen... In ieder geval iets doen. Lodewijk die met me mee mag. Weg uit die gore stank van asbakken, zware shag, bier, pis, zweet, frituur en stof. Maarja, als ik onder mijn 18de op eigen houtje erop uit ga, zwaait er wat. Het is wel eens gebeurd dat het 30 graden was... Ja, ik kon niet anders dan het maar melden via Whatsapp: Dat ik met een groepje jongens en meiden uit mijn klas ging zwemmen bij een riviertje. En ja... Achteraf gezien had ik wel van die kleine momentjes genoten, de jongens waren aardig en die domme trutjes ala Rowena, Helga en co hadden weer andere dingen aan hun hoofd. Maar die druk die ik toen voelde... Alsof er iets continu in mijn nek hijgde. De smartphone die ik ook meteen na het berichtje had uitgeschakeld... En toch lijkt dat moment mijn hart op dit moment te strelen. Die middag was haast een uniek moment in mijn leven. Maar natuurlijk mocht je niet met een tevreden gevoel na een voldaan dagje zwemmen in bed duiken. Toen we terug fietsten... Ja hoor, wie kwam daar aangereden? Mijn vader. Als ik daar aan denk dan lijkt het net alsof ik me teveel focus op een kras in een mooi portret. De aanwezige klasgenoten waren verbaast en mijn vader was woest. Mijn fiets werd in de achterklep gegooid en ik werd op de achterbank gedrukt. Ik zwaar in verlegenheid; mijn klasgenoten mij nakijkend... Hier zou ik natuurlijk de dag daarop over gaan horen. Na een rit en een eindeloze scheld en vloekkanonade van mijn vader, werd ik thuis op een theatrale wijze door mijn huilende moeder in de armen genomen; de therapeut werd weer

eens geregeld... “Stel je nou toch voor dat ik onderweg verkracht zou worden door een asielzoeker... of dat een van die jongens uit mijn klas pedofiele handelingen met een meisje van 17 wou plegen” ofzoiets. En dat allemaal na een dagje waarin ik me voor het eerst in een lange tijd vrij voelde. Weer naar de therapeut en zelfs naar een arts die moest onderzoeken of ik nog maagd was en/of niet zwanger.

En wekenlang mocht ik het nahoren. Van die onuitstaanbare vriendinnen van mijn moeder, van mijn familie, van mijn ouders zelf...

En tot overmaat van een ramp ben ik nu bijna thuis ook.

In de keuken is mijn moeder bezig met zo'n trillende band om haar middel. Haar vet golft daarbij alle kanten op.

'Halloooooo lieverd...!' Nog steeds weet ik niet of ze moet huilen of overvrolijk is.

'Dag...!' antwoord ik. Haar “mam” noemen. Nooit van mijn leven. Die rode kop van haar... Volgens mij heeft ze inderdaad weer gejangt...

'Ja... Sorry schat... Ik moet lijnen voor de zomer...'

Met andere woorden, mijn vader is weer eens bij de hoeren geweest...

In de woonkamer zit Lodewijk. Hij zit op de hoek van de bank en speelt wat met enkele bierdopjes. Ja, je moet wat doen bij het eindeloze tobben. Ik loop naar hem toe en sla een arm om hem heen.

'Hey broertje...'

Hij kijkt me aan en een lach komt moeizaam op zijn gezicht. Die lach heeft hij alleen bij mij. Het doet me goed voelen van binnen. Mijn broer is vier jaar ouder dan mij, maar dat zou je naar omstandigheden niet zeggen... en dat hoort niet.

'Hallo...!' zegt hij. Die blik. Hij wil zoveel zeggen, hij wil zoveel

kutgeitenneukers! Een schoonmaker uit kamelenland! En door dat soort volk wordt Lodewijk niet geholpen...'
'Verschrikkelijk...' huilt mijn moeder... met hetzelfde gehuil. Lodewijk kijkt beteuterd uit zijn ogen. Mijn vader neemt weer een slok bier en laat een scheet. Mijn moeder verandert daarbij van stemming; haar gehuil verandert in verkramppt gelach. En zo hebben mijn ouders ineens weer de grootste lol, wordt de CD radio met een bekrast Piratenfestijnplaatje opgezet en vraag ik me bij het volgende, nogmaals, af, wie er hier gehandicapt is... Hoe ze daar los gaan, totaal niet kunnen dansen, met hun vet tegen elkaar aanbotsen, die soppende geluiden, dat valse gelach, het bier wat mijn vader dat zo nu en dan morst, het gelalala, het vals meezingen.
Het is weer eventjes feest zo te zien.
Maar wij lachen niet.
Er valt gewoon niks te lachen. Zo sneu dit.

Maar even later hebben ze weer ruzie. Maar gelukkig zit ik nu in mijn kamer. Of Lodewijk nog beneden zit weet ik niet... Niet op gelet. Straks krijg ik weer de schuld van dat ik te veel van Lodewijk op ga eisen... wat hij met zijn handicap niet aan zou kunnen en die dingen.

Ik duik weer weg in mijn muziekbeleving. Veelal sombere muziek die ik uitkies, terwijl ik heel graag de vrolijke muziek vanonder de aarde wil vandaan graven.

Ik ken veel titels, van vele groepen, artiesten en bands... in vele vormen en mate. Maar ik blijf hangen in de Post Punk tijdperk. Omdat er gewoon nog altijd niks te lachen valt. Maar kom, kom...

Ik zet iets moois op en kijk door het raam naar buiten. De verkleurde lucht boven de daken...

Ondertussen kijk ik op de weblog van mijn vaders bedrijf.

Tsjonge jonge jonge... Als het ook eens een keer niet over
asielzoekers of buitenlanders gaat... Met de nodige naampjes
als haatbaarden, geitenneukers of terroristen erbij. Een klein
opstootje tussen een Turkse jongen en een Nederlander... Ja,
aan het filmpje te zien is het toch echt wel een klein opstootje
die snel met een sisser afloopt. En volgens mij is die
Nederlander ook vrij provocatief.
Maar nee hoor, de Turkse jongen is de dader...
De reacties...

Bert56:

*-vuile gore kutturk, kanker op naar turkij en neuk erdgan in
zijn reet... en spuit hem in zijn snor.*

Dutchsoldier:

*-vuiole KK turk moet hij hier komen met zijn gore kkk
schapendsmoel... trap al zijn kk tanden uit zijn kk bek en steek
hem in de brand met zijn kk kop...*

Peter Smits1953:

*-Mooie reden om weer op Geert te stemmen. Ik bespeur hier
toch echt wel weer een vorm van Turks terreur en
antisemitisme. Ik ben zeer intelligent en ik kan dat zo zien. Zo
stond ik ook wel eens te roken voor een Turkse wasserette, en
daar kreeg ik gelijk een boze geitenueker bij op mijn dak. Dit is
toch wel een ernstige bedreiging voor de Nederlandse vrijheid.*

Gre:

–Opknopen

Brecht:

– Vuile kutjong... Ga terug naar je harige moeders schapenkut!

PVV-stemmer:

–Het wort tijd dat greet wilders aan de m8 komt.

Harry Pater:

–Door dat volk had ik bijna een hartaanval gekregen... Ze doen wat met die broodjes döner! Iedereen zegt het toch? Laat ze lekker mensen vergifigen in hun eigen land.

–Rene van Slooten.

En dat allemal van onze belastingcenten! Allemaal oprotten naar hun eige geitencultur.

Truus1944:

–Gewoon doodschieten die gore kankerturk. Hij moet niet bitchen met ons! Je weet toch!

Pittige Brenda:

–En dat plundert en laat de shaaiera in dit land regeren! Ik wals ze lalmaal dood... fuile ziekte.

Ja... Mijn dag is weer eventjes goed.

*

Lodewijk wordt met een busje opgehaald; een busje met inzittenden waarvan ik weet dat hij daar niet tussen hoort. Mijn vader is inmiddels al naar zijn werk en mijn moeder staat, waar ik bij zit te eten, weer te kутten met die trilband om haar vette bast... Frans Bauer schalt uit de speakers van de laptop. Beter kan mijn dag niet beginnen. Gelukkig begint mijn moeder niet weer over dat zogenaamde trauma van mij. Ze vergeet me zelfs gedag te zeggen wanneer ik klaar ben om te vertrekken.

En op school krijg ik wel de bevestigingen die me beter doen voelen... Alweer. Maar het doet afschuwelijk veel pijn wanneer ik word uitgenodigd voor een verjaardag. De hele klas zou bijna aanwezig zijn. Leuk joh! Om aan te horen hoe gezellig en vet het wel niet gaat worden. Zelfs Tonja, Helga, Christina en Rowena zijn erbij aanwezig. Ik merk ook al snel dat ik voorzichtig word benaderd met een uitnodiging. Sommigen zijn die voorval na dat middagje zwemmen nog niet vergeten. Wanneer word ik 18? Dat duurt nog wel effe. Ik zou moeten blijven doorbijten. Volgende week beginnen de examens ook. Dan zal er ook wel feest gevierd worden, waar ik voor moet bedanken... ben ik bang. Waarom kan ik morgen niet gewoon 18 worden? En als ik het word, zal er dan ook maar iets veranderen in de huissituatie. Ik word gecompimenteerd door de biologieleerares Mevrouw Haan. Een 8. Daar zullen mijn ouders geen boodschap aan hebben. Die zijn alleen maar met

zichzelf bezig. Zucht!

Ik kan het me nog herinneren. Het gebeurde in de tweede; ik had mijn rapport ontvangen waarvan de cijfers veelbelovend waren. En dan ermee aankomen bij je ouders... Mijn vader die daar dan weer met zijn vette pens op de bank een blik bier op zat te slobberen.

De sfeer die gespannen was, aangezien die twee weer eens ruzie hadden. Wanneer ik over mijn uitslagen begon werd mijn vader toch kwaad... Hij flikkerde zelfs zijn blik bier door de kamer heen... zijn kop was knalrood...

“Ja! En nu? Verwacht je nou geld ofzo? Verwende trut!”

Toen over die kutturken en die kankermarokkanen... en over de schuld van links en die dingen. Met daarna een stug excuses. Kwam door zijn werk en de ruzie met mijn moeder. Stomme vette kwal.

En in de klas moet ik me steeds schuldig voelen over mijn negatieve houding, ten opzichte van mijn prestaties.

'Is er iets, Chantal?' vraagt mevrouw Haan.

'Nee hoor...'

Er wordt verder geen aandacht aan geschonken, maar de rest weet wel van de hoed en de rand... Althans, de meesten. Maar waar was ik gebleven? Ohja... Mijn negatieve houding. Ik krijg goede cijfers, ik word uitgenodigd, ik ben enkele keren in het oog gevallen van een paar leuke jongens... Maar het doet me verdriet dat ik dat alles moet beantwoorden met mijn houding. De muur om me heen, al die wrok, gevoed door die hatelijke thuissfeer. Hatén, hatén, hatén, hatén... Ik ben ermee besmet. Ik schrik er mensen mee af.

En zo pieker ik de dagen op school weg.

Zo ook nu. En ook bij “dit” soort momenten: Meneer van de Molen, mijn mentor houdt me bij de klaswisseling aan.

'Chantal, heb je even?'

Ik voel me zo klote dat ik me als een in zichzelf gekeerde debiel moet uithangen bij een mentor die ik meer liefheb dan...

Nouja, je weet wel wat ik wil zeggen.

'Gaat alles wel goed met je?'

'Ja hoor...'

'Weet je het zeker?'

Ik ben stil. Meneer van de Molen zucht.

'Gaat thuis alles wel goed?'

Ja, moet hij nou juist deze vraag gaan stellen. Ik moet niet opvallen.

Ik knik.

Maar ik weet het niet... Ik denk niet dat hij een goede indruk heeft gekregen van de laatste oudergesprekken. En uiteraard weet hij ook waar mijn vader voor werkt. Hij kan er van meegenieten op internet.

Het lijkt erop alsof van de Molen ook zoekt naar een oplossing of een passende opmerking. Ik wil het gewoon zeggen... Ja, tuurlijk is er iets. Dat zie je toch? Die webblog, dat is mijn vader ja. Al die feestelijke nieuwtjes als er een boot met vluchtelingen is gezonken, die ene spottende foto van dat uitgemergelde Afrikaanse kindje... of die ene van een aan stukken gereten Afrikaanse vrouw die op een landmijn is gestapt... Ja, dat is mijn vader ja. Ik ben in de verkeerde zak gekweekt en uit een verkeerde kut gekropen, waar ik mezelf tot op de dag van vandaag bij verwijt. En ja... Als jullie willen, haal me daar dan weg. Alles beter dan die kutpl... Nee... Nee... Niet... Zeker met een lading pillen in mijn sodemieter in een gesloten inrichting zitten?

Het lijkt erop alsof van de Molen zich er niet mee wilt bemoeien, terwijl hij een hoop weet.

'Als er wat is, moet je bij mij aan de bel trekken.'

'Zal ik doen...'

Mijn moeder heeft weer eens visite van haar vriendinnen. Sommigen zijn moddervet en sommige wat dunner... maar de kapsels zijn natuurlijk bijna allemaal weer hetzelfde... op de haarverf na dan. Spijkerbroeken zou je natuurlijk ook nooit zien. Krijg ik nog wel eens vrouwen van middelbare leeftijd met lang en ongekleurd haar te zien? Ook valt het me vaak op dat slechts die dikke versies een bril hebben en de dunne weer niet. Mijn broer wordt helemaal vertroeteld door die wichten en een daarvan moet zelfs een traantje wegpinken. Ik kan aan Lodewijks gezicht zien dat hij zich ongemakkelijk voelt. Maar dat kan natuurlijk niemand van deze vetgemeste kippen iets schelen. Naar mijn kamer gaan... niet verstandig. Dit is zo'n ritueel waar ik weer bij moet zitten, koffie leuten, geen eetlust heb om een gevulde koek te nuttigen... want ook dat is zo gezellig allemaal. En net nu ik hoop dat niemand erover zou gaan beginnen...

'Och kind...' zegt dat dikke wijf die Corrie heet. '...ben je er nog een beetje over heen gekomen?'

'Waar over heen?'

'Die hartverscheurende aanranding op dat toppersfeest...'

'Och, hij raakte me niet aan hoor...'

'Maar kind toch! Hij heeft jou benaderd! Hij wou je gewoon lokken...' jodelt zo'n ander wicht.

'Het was niet mijn type nee... Maar het viel allemaal wel mee...'

'Viel allemaal wel mee?' hijgt mijn moeder. 'Je bent 17!

Minderjarig! Die jongen is gewoon een pedofiel en jij trekt je er niks van aan?'

Nee, ik trek me er niks van aan nee. En dan nog... Ik trek tenminste nog jongens in vergelijking met jullie miezerige figuren, die hun best doen om er zelf minderjarig uit te zien en